

от Тодор Рачков
Спомени за Стирненски.

Сигурно е да се откъсват спомените от преди 35-36 години особено когато те са свързани с живота на един от най-бележителните пролетарски поети, какъвто си остава Стирненски. Не мога обаче да си спомня всичко в подробности без да срещна, защото аз ще бъда краен, както ще отбележа най-характерните, които макар и не много все ще допринесат за да дооформим Каратанова за образа на Стирненски, както тогава, при това, и въобще както човек с много добродетели.

В така един прекрасен летен ден се събрахме (както впрочем това ставаше всеки петък) в югославската градина - събиранието от този квартал на всички „Ръво-Да е“ и на други литературна и хумористични списания излизали по онова време (1915-1916 г.) в София и те и майки своите произведения, обменяхме мисли и идеи, а след обед се срещаме отново в бозаджийницата на „Шукрият“ на ул. „Пиротска“ сега Младков между бул. Ботев и ул. Ботрова. Този петък бяхме малко шумни, когато намерихме седнал на нашата обилака скандален един ученик от Соф. Техн. Училище с в. „Ръво-Да е“ в ръцете. Неизпеченото ни, обаче да прочетем и веселника надден и след като изгледоме главно веселника, почнахме коментариите. Другарят ни Джордже Месечин (Тошко Димитров) обилайки подправките малко осиринко за да не каже зачуждо разкритикува един млад поет, на който за пръв път бяха пометени две работи. Какво беше нашето огудване когато неознатият другар в ученик-техн. форма се намеси в разговора и противно на интенсия на др. Месечин разкритикува в съвсем правилна светлина двесте творби на младия поет, даде ни една сериозна и справедлива критика, която ни направи дълбоко възгледание и ний се погубвахме сякаш сие пред главния редактор на веселника. Джордже пръв се съвзе и попита неоз-